

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1063. Usque Ad Annum 1100

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117964

§. 44. Daimbertus Archiepiscopus Senonensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66363)

Sæculum XI. A.C. 1097. *tensis urbis Mosquitam**, Ecclesiam vero Deo Sacram, dedicavit.

* Moschée.

§. XLIV.

Daimbertus Archiepiscopus Senonensis.

Chr. S. P. vi. vi. to. 2. Spicil. p. 749.

Iv. ep. 58.

In Francia Richerio Archiepiscopo Senonensi, mense Decembri exeunte, anno millesimo nonagesimo sexto e vivis sublato, postquam illi Ecclesiæ annis triginta quinque præfuisset, Daimbertus ejusdem Ecclesiæ Vicedominus, vir nobilis & spectatus, ab omnibus Clericis & populo Richerii Successor electus est; sed ejus Ordinatio mensibus quatuordecim dilata, adversante Hugone Archiepiscopo Lugdunensi, & postulante, ut sibi Daimbertus tanquam Primate fidem juraret. Quamvis vero hæc electio, inconsultis illius provinciæ Episcopis, peracta esset, Clerici tamen Senonenses, datis ad Ivonem Carnotensem literis, rogarunt, ut Daimbertum in Festo Purificationis anno millesimo nonagesimo septimo Presbyterum ordinaret (nam Diaconus erat) & Dominica sequente Episcopum consecraret. Respondit Ivo, secundum Canones non nisi quatuor Ecclesiastici anni temporibus Ordines debere conferri, sibi que prius de re ista cum Fratribus suis & ipso electo esse deliberandum. Ita demum Daimberti Ordinatio ad initium futuræ Quadragesimæ indi-

indicta est. Interim Ivo Carnotensis da- Sæculum XI.
 tis ad Hugonem Lugdunensem literis A. C. 1097.

quæsit, quid utrique faciendum esset, acceptoque responso, iterum ei scripsit in hunc modum: *Mandata tua diligenter curavimus, Archiepiscopum Senonensem nuper electum non ordinavimus, & literas tuas ad Provinciæ nostræ Episcopos misimus, ut potestati Apostolicæ obsequamur. Sed rogamus vos & suademus, ut auctoritate ista deinceps parcius utamini, ne si impossibilia præcipiatis, nos ad detrectanda vestra imperia compellatis. Mandata Sacræ Sedis, quæ ad conservandam fidem aut emendationem morum spectant, quocunque nostro periculo servabimus. Cum vero tam districte talia præcipitis, quæ sua natura ad Salutem nec bona sunt nec mala, vel cum ea, ut vobis lubet, mutatis, quæ consuetudine & Patrum auctoritate stabilita sunt, an putatis, Patrum Constitutionibus missis, potius vobis obediendum esse? vobis, inquam, qui a Patrum Decretis nec latum unguem discedere vos profiteremini?*

ep. 59.

ep. 60.

Tum affert complura testimonia Pontificum, declarantium, quod contra traditionem Patrum & auctoritatem Canonum nihil innovare velint. Et adjungit:

Cum ergo Canones præscripserint, quibus conditionibus Metropolita ordinandus sit,

Sæculum XI. *fit, mirari subit, cur petas, ut Electus Senonensis, antequam consecretur, te adeat, & vi Primatus tui obedientiam promittat, quod nec in provincia Senonensi nec in quacunque alia unquam servatum fuisse legitur. Quare Nicolaus Papa in Epistola ad Rudolphum Archiepiscopum dicit: Primatibus aut Patriarchis nullum super alios Episcopos esse privilegium, quam quod consuetudo vel Canones concedunt. Ceterum Electum Senonensem, ut cuncti testantur, stirpis nobilitas & Doctrina sufficiens commendant, qui eum noverunt bonis moribus esse affirmant, & in sua Ecclesia Diaconi munere fungebatur, cum una omnium voce & gratis electus est. Si autem modo, quod petis, faciat, non deerunt, qui dicant, ipsum ignobili submissione suam Ordinationem emisse.*

Inveſtituræ
Sensus.

Objicis vero, quod de manu Regis Investituram Episcopatus acceperit. Equidem id factum nescimus; sed, etiam si accepisset, ne utiquam perspiciamus, quo pacto hæc Cæremonia Religioni noceat, cum nullum edatur juramentum, nec ulla extet Sedis Sacræ Constitutio, qua Reges, peracta Electione Canonica, Episcopatus conferre prohibeantur. Quin potius legimus, Reges non nunquam a Summis Pontificibus fuisse rogatos, ut Episcopis electis Episcopatus conferrent, & ab iisdem consecrationem Episcoporum aliquorum
ideo

ideo fuisse dilatam, quod Regum consensum nondum obtinuissent. Cujus rei exempla plura afferre possemus, sed nimis longi esse noluimus. Ipse Urbanus Papa, quantum ejus mentem perspeximus, Reges solummodo ab Investitura corporali excludit, non vero ab Electione seu Collatione, cum Rex populi, Episcopum eligentis, Caput sit. At parum interest, an Episcopatus collatio vel manu, vel annutu, vel verbis, vel dato baculo significetur, cum Reges Spiritualem potestatem conferre nolint, sed solum Electo prædia ceteraque Bona temporalia, quæ Ecclesiæ Regum Munificentia in acceptis referunt, imperitari.

Si lex æterna Investituram prohiberet, in potestate Præpositorum non esset, eam in aliquibus personis severe punire, quam in aliis tolerant. Cum vero ideo præcipue illicita sit, quia eam Præpositi prohibent, vix quemquam ob hanc rem condemnari videmus; sed conspicimus complures dire vexari, cernimus multa scandala, & Schismata inter Regnum & Sacerdotium, quorum concordia ad conservandam omnium hominum quietem & pacem maxime necessaria est. Cernimus Episcopos & Abbates, quorum esset, mores aliorum emendare, & Bona sua temporalia custodire, maxima animi contentione Oratores sibi quærere, qui sua facundia

Ivonis
Carnotensis
Epistolæ.

Sæculum XI.

A. C. 1097.

Sæculum XI. *cundia eorum causam defendant. Atque*
A.C. 1097. *ita complures, initio sine Simonia labe electi, postea hoc crimine involvuntur, cum sibi Patronos emunt.*

Itaque, cum omnes Leges Ecclesiastica ad Salutem animarum referri debeant, vel severius in eos animadverti oporteret, qui legem de Investitura violant, vel hanc rem omnino dissimulari. Non is ego sum, qui seditionem in Sedem Apostolicam moveam; sed ego, & plures Boni, mecum vehementer cupiunt, ut Ministri Romanæ Ecclesiæ ad tollenda majora mala animum adji- cerent, ne ipsis jure merito illud Evangelistæ exprobrari possit, quod culicem excollent, & camelum glutiant. Siquidem

Matth. 23. *cum in omnibus orbis partibus tot crimina publice perpetrentur, improborum temeritatem coercere vobis curæ non est. Sed ut ad illud caput redeam, unde digressus sum, peto, ut Electum in Ecclesia Senonensi, nisi impedimentum Canonicum prodas, pro more antiquo ordinari concedas. Nihil enim omnino Ecclesiarum nostrarum juri detrabi patiemur. Si ultra nihil moveas, electo Archiepiscopo persuadere omnibus viribus conabimur, ut Ecclesiæ Lugdunensis Primatum recipiat.*

ep. 63. *Ivo Carnotensis de eadem causa Pape scripsit, in hæc verba: Mandata tua expectamus in causa Archiepiscopi electi Senonensis, cujus Ordinationi Archiepiscopus*

scopus Lugdunensis, Legatus tuus, obsistit, Sæculum XI. A. C. 1097.
 quod ille ut Primati obedientiam promittere recuset. Nam, etsi nemo præterea Daimberti consecrationi refragatus fuerit, tui Reverentia prohibuit, ne eum consecravemus, etsi etiam nec ulla Lex extet, nec consuetudo vigeat, qua Metropolitanæ obedientiam Primatibus promittere obligentur. Ivo hanc epistolam, Papæ reddendam, commisit Episcopo Parisiensi, nuper electo, Guilielmo Montfortio, Romam proficiscenti, quem Ivo affectu fraterno Summo Pontifici commendabat, rogans, ut Præsulem juvenem ad cupiditatem venandi, aliasque nugas, quibus illa ætas gaudere solet, abjiciendas, & contra, ad amplectendum orationis lætationisque studium, exhortetur.

§. XLV.

Sacri milites Constantinopoli.

Appetente vere, anno millesimo nonagesimo septimo, Urbanus Papa Teateam venit, ubi, cum Episcopis & Principibus de Bello Sacro deliberans, omnes ad suscipiendam piam profectionem excitavit. Robertus vero Dux Normanniæ, & Stephanus Comes Blesensis, qui in Apulia hyemaverant, quinta Aprilis, die Paschatis, navi se commiserunt. At ubi Boemundo, cum Rogerio Comite, patruo suo, quamdam Arcem in Campania

Chron. Casaur. tom. 5. Spicil. pag. 470. Fulcher. c. 3. Chro. Cassin. IV. c. 11. Hist. Eccles. Tom. XV.

E e e ob-